

Американския конгресъ по емиграцията, *Revue générale de Dr Intern. Public*, t. IX, p. 319).

Срѣщу ограничената свобода на *емигриране* стои ограничената свобода на *имигриране*. Всѣка страна е свободна да подчини на извѣстни условия, широки или тѣсни, имиграцията въ територията си. Тя може дори свършено да я забрани, като е мотивира съ законнитѣ интереси на държавата, излизайки отъ економически или политически съображения. Назидателни въ тая посока сж мѣрките на Съединенитѣ Щати, Австралия, Екваторъ и Коста Рика специално срѣщу китайската емиграция и въобще срѣщу тая на останалитѣ страни. За примѣръ на политически съображения въ мѣрките срѣщу имиграцията могат да служатъ държави застрашени отъ колониалната експанзивностъ на други, чията емиграция къмъ първитѣ вече не е спонтанна, а организирана и съ дадени прицѣли. За страни полукултурни или варварски, тия „политически съображения“ не се обнаружаватъ освѣнъ въ систематически спънки и провокации, на първо мѣсто бойкотажи. Такъвъ е случая, напр. съ колонизаторската политика на Франция въ Мароко и съ тая на Италия въ Триполи. Съ огледъ особено на послѣдната младотурцитѣ правятъ всичко възможно за да съсипятъ италиянската тамъ колония и да осуетятъ италиянскитѣ економически прѣдприятия въ нея, (претекстъ и основа на бждеще териториално разширение), за смѣтка на концесии давани на други „незаинтересувани“ държави въ Триполи: Съединенитѣ Щати, Франция, Германия и т. н. При тия условия, очевидно, на Италия се налага да стори спрямо Турция това което Франция стори съ Мароко.

Прѣдъ наличността на многобройни емиграционни тѣчения, на гжстотата и важността на редица отъ тѣхъ, нѣкои държави сж почувствували нуждата да урегулиратъ закончатѣ условия на имиграцията чрезъ сле-